

בש"פ 7629/20 - סמיון אבייב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7629/20

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: סמיון אבייב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי באר שבע
מיום 29.10.2020 במ"ת 26705-08-20 שניתנה על
ידי כבוד השופט נ' אבו טהה

תאריך הישיבה: כ"ד בחשון התשפ"א (11.11.2020)

בשם העורר: עו"ד יוסף גגולה; עו"ד מרים שמש

בשם המשיבה: עו"ד שרית משגב

החלטה

מונח בפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 29.10.2020 (מ"ת 26705-08-20, כבוד השופט נ' אבו טהה), בגדרה נעצר העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

1. על פי כתב האישום שהוגש נגד העורר ואשתו, הוא גידל בביתו כ-565 שתילים של סם מסוכן מסוג קנבוס, בשלבי גידול שונים ובמשקל כולל של כ-134 קילוגרמים. במסגרת זו, העורר ואשתו חיברו כאבל חשמלי פיראטי, תוך כדי נטילת חשמל שלא כדין והשחתת מתקן חשמל. הסניגור הסכים לקיומן של ראיות לכאורה ועילת מעצר. הוא הדגיש עמוד 1

כי מרשו בן 52 ונטול עבר פלילי. טענתו העיקרית של הסניגור הוא כי אשת העורר, הנאשמת האחרת בתיק, שוחררה בעוד העורר נעצר עד לסיום ההליכים. על פי קו זה, אין הצדקה לקביעת תנאי מעצר שונים לשני נאשמים שהנאשמו בכתב אישום אחד בביצוע עבירות דומות.

2. התשובה לכך מצויה בהחלטת כבוד השופט א' ביתןשן בבקשת אשת העורר לשחרור לחלופת מעצר. בהחלטתו בה שוחררה האישה לחלופת מעצר, עמד השופט על ההבדל בין שני הנאשמים:

"המשיבה מסרה עם מעצרה הודעה מפורטת, העושה רושם אותנטי, בה גוללה את השתלשלות העניינים שהביאה אותה ואת בעלה לעשות את מה שעשו. המשיבה לקחה אחריות על מעשיה והודתה שידעה מה מתרחש בדירה. אולם היא מסרה שהיא אינה יודעת פרטים על תהליך הכנת הדירה לייעודה ושהיא לא הייתה מעורבת בכך, ושחלקה המעשי התמצה בהגעה לשירה בתדירות של אחת לשבוע להשקיית צמחי הסם. בעלה של המשיבה מסר גם הוא הודעה מפורטת, בה הודעה בכל המיוחס לו וסיפר שהוא זה שעשה את כל הפעולות הנוגעות להכשרת הדירה ולגידול הסמים, וטען שהמשיבה לא היתה בסוד הדברים. מלבד גרסאות המשיבה ובעלה אין בידי התביעה גרסה אחרת בנוגע לחלקה המעשי של המשיבה בביצוע העבירות. והרושם העולה מהתמונה הכוללת הינו שחלקה של המשיבה במעשי העבירה קטן משמעותית מזה של בעלה." (החלטה מיום 15.10.2020, עמ' 14, שורות 17-24)

הינה כי כן, ישנו הבדל משמעותי בין חלקה של אשת העורר במעשים שבוצעו לכאורה לבין זה של העורר. מעורבותו של העורר מרכזית ביחס לחלקה של אשת העורר. אשר לטענת ההפליה, יש לשקול שכשם שאין להפלות בין שווים; אין פגם בתוצאות שונות אצל שניים שאינם שווים. כך, במשפט המנהלי והחוקתי, במשפט הפלילי בכלל ובדיני המעצר בפרט.

3. עתה, עומדת שאלה נפרדת, והיא – האם נכון להורות על מעצרו של העורר. בעניין זה, מקובלים עלי דברי השופט נ' סולברג ביחס לעניין אחר בו גידל הנאשם סמים בדירתו, אשר צוטטו בהחלטת השופט אבו טהה (עמ' 13, שורות 21-22):

"הכמות היא המהות. [...] אכן, העורר איננו מואשם בסחר, ברם מי שעיקר עיסוקו הוא לטפל ב-100 ק"ג של סמים מקומו בבית המעצר." (בש"פ 3833/13 עמוסנ' מדינת ישראל, פס" 6 (5.6.2013))

כמות הסמים שנמצאה בחזקת העורר הינה משמעותית ביותר. יש לזכור כי החזקת 15 גרם של סם מסוג קנבוס יוצרת חזקה שהסם איננו לשימוש עצמי (התוספת השנייה לפקודתהסמיםהמסוכנים [נוסחחדש], התשל"ג-1973); ואילו כאן מדובר בכ-134 קילוגרמים – כמעט פי עשרת אלפים מנות. ברי כי אין אנו עוסקים בחשבונאות, אך האמור מספק קנה מידה לסכנה שנוצרה מפעילות העורר. חזקת המסוכנות, אם כן, גבוהה ביותר. לכן, אין די בהיעדר עבר פלילי. עוד יצוין כי שירות המבחן קבע שקיים סיכון בעניינו של העורר, ולא ברור מצבו של המשיב מבחינת השימוש בסמים וקשריו עם גורמים שליליים.

4. התוצאה היא כי לא מצאתי שנפלה טעות בהחלטת בית המשפט המחוזי.

הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ד בחשון התשפ"א (11.11.2020).

ש ו פ ט
